

Revolúcia života

/Úvahy nad svätoročným programom podľa buly "Apoštolské pamiatky!" a exhortácie o zmierení "S otcovskou láskavosťou"/.

1 9 7 5

1/ Putovať do Ríma...

ide o púť, nábožnú cestu do Ríma - o posunutie v zmysle zmeny miesta. Toto nám sotva bude možné.

Ide však aj o púť, nábožnú cestu k apoštolským pamiatkam ako k vznešeným méтам duchovného života veriacich, k jeho apoštolským počiatkom, prameňom a ideálom, teda o posunutie v zmysle konkrétnej duchovnej zmeny. A v tomto zmysle by sme mali putovať všetci bez výnimky, ktorí veríme, že Cirkev je zbudovaná na základe apoštolov a že cez hlas najvyššieho námestníka hovorí k nám náš najvyšší riaditeľ Ježiš Kristus.

Že svätý otec Pavol VI. očakáva od nás predovšetkým zmenu ducha, vidno aj z toho, že dar jubilejných odpustkov dáva aj tým, ktorí nemajú možnosť ísť na cestu, ak budú pútnikov v duchu sprevádzať /viď koniec 1. časti!/.

2/ Jubilejný rok

Píše sa rok 1975 podľa nášho letopočtu. Prí-
pomínáme si tak okrúhle 1975. výročie jeho
začiatku. Je ním udalosť, ktorá navždy roz-
delila veky a letopočty a dala im plný zmy-
sel: príchod osloboditeľa sveta Pána Ježiša
Krista, začiatok vykúpenia z otroctva hrie-
chu a smrti. A to je dôvod k oslave a ra-

dosti takej veľkej, akú nemôžu vyvolať ani stovky iných jubilejných rokov naraz. Je to dôvod, aby sa naplno rozozvučali fanfáry ľudských duší a znovu privítali svojho Osloboditeľa a jediného Kráľa. Tak sa naplní názov "jubilejný" po hebrejsky totiž "jubel" značí hlahol trúb.

3/ Rok revízie

"Svätý rok je čas, v ktorom sa zisťuje, čím je pre nás náboženstvo, čím je pre nás viera, čo to pre nás platí, že sme kresťania. Je to čas, kedy uvažujeme o tejto skutočnosti, ktorej sme si vedomí. Hej, sme kresťania, pokrstení, sme nábožný katolícky ľud, sme rímania, všakže. A teda sú to všetko veci, ktoré veľmi dobre poznáme. Ale tu sa pýtame; do akej hĺbky siaha v skutočnosti fakt, že sme kresťanmi? "To sú slová námestníka Kristovho adresované rímskym veriacim v lateránskej bazilike v minulom roku. No určite platia tak isto aj pre nás. Podobne ako slová sv. Leva Veľkého, ktorý nám požiadavku revízie svojho kresťanského života už nepredkladá v oznamovaní ale rozkazovacom spôsobe: "Spoznaj, kresťan svoju dôstojnosť a keď si sa stal účastným na Božej prirodzenosti nevracaj sa zlým životom k starodávnej nízkosti! Pamätaj, akej hlavy a akého Tela si údom!"

/Serm. XXI, 3/

4/ Vyššie mierí!

Aby strela trafila terč, musí byť zamierená vyššie. Aby naše úsilie dosiahlo cieľ, musí smerovať k Ideálu. Je ním Kristus, bezchybný obraz Otcovej dokonalosti. A túto všetci bez výnimky musíme nasledovať, ak chceme tu i vo večnosti patriť do jeho rodiny. "Buďte dokonalí ako váš Otec, ktorý je na nebesiach, je dokonalý" /Mt. 5,48/.

Ziaľ v praxi na toto vyššie zamierenie zabúdame. Ľudským nazývame to, čo je iba zvieracie, a kresťanským to, čo je iba ľudské. Nie div, že celý náš život sa potom posúva o poschodie nižšie. Človek totiž môže jestvovať na troch životných úrovniach:

- najnižšia: človek - zvieratá, zmietaný pudmi a citmi,
- vyššia: človek - človek /slušný pohan/, riadený správnym rozumom a slobodnou vôľou,
- najvyššia: človek - kresťan, vedený Duchom Kristovým.

Taký má jediný kompas - vieru - jednotu s Kristom v presvedčení, jediný motor - lásku Kristovu, ktorá nás ženie /2 Kor. 5, 14/ do služby a odpúšťania, a jedinú kotvu - nádej, ktorá nás zjednocuje s Kristom v radostnom i bolestnom osuše.

Ako naivne jednoducho a samozrejme ale pritom zahanbujúco nám znie definícia kresťana od sv.

Ireneja z 2. storočia:

"Kresťan sa skladá z tela a duše a z Ducha svätého". Uvedomujem si, že aj z Ducha svätého tak samozrejme ako z tela a duše? Vedie ma tento Duch Kristov? Ženie ma do konania prekvapujúcich evanjeliových skutkov lásky? Pochováva svoju sebeckú individualitu do jednoty s Kristom a všetkými bratmi a sestrami v ňom? Ak nie, potom ho nemám. Ale potom preč s ilúziami! Pretože "ten, kto nemá Kristovho Ducha, nie je Kristov" /Rim. 8, 9/ a teda ani Otcov. A taký určite nepatrí do Otcovho domu, ale na smetisko.

5/ Turíce milosti a bratstva

Sv. Otec Pavol VI. v prejave na Turíce 10.6.1973, v ktorom ohlásil slávenie sv. roku, predložil nám ako hlavný program milostivého roku, prechod od normálnej vonkajšej jednoty

s Kristom a Cirkovu ku skutočnej vnútornej. Je jasné, že tento zázrak môže spôsobiť iba štedrý Pôvodca milosti, Duch sv. Ale počujme radšej priamo ~~xxx~~ sv. Otca: "Cirkev sa o to snaží, aby Kristova sila spásy prenikla veriacich, diecézy, farnosti, rehoľné komunity a iné centrá kresťanského života apoštolátu ako aj od nás oddelené cirkvi a vzbudila sväzky viery a lásky v Krvi Kristovej. Turíce milosti sa budú môcť nazvať Turícami nového bratstva. Toto je duch, ktorého rozkvet radi by sme videli v každej oslave sv. roku."

Či nám to nepripomína slová sv. ~~Pavla~~ Pavla k Efezanom 2 /2,13/: "Stali sme sa blízkymi /príbuznými/ v krvi Kristovej"? Aby sme sa však stali príbuznými v Krvi Kristovej, musíme najprv prijať túto krv do seba. A keďže krv Kristova neznačí tu iba cenu nášho vykúpenia z otroctva hriechu a smrti, ale súčasne aj princíp nového plného vykúpeného života, ba život sám, musíme prijať Krista, jeho život a spásu. Prijatť však cudziu krv transfúziou môžeme len vtedy, ak stratíme vlastnú: "Kto stratí svoj život /nedokonalý, sebecký/ pre mňa, nájde ho /život plný v Kristovi/" /Mat. 10, 39/

Ale ak tento istý život Kristov s jeho zmýšľaním a chcením prijmem ja, Martin, Ferko, Janko, Marienka, Gitka, Eva atď potom nutne my v všetci musíme vytvoriť jednotu, bratstvo v Kristovi. Turíce našej obnovy v milosti stanú sa tak Turícami nového bratstva. Obnova stane sa sa zmierením...

6/ Obnova a zmierenie

Halvné ciele sv. roku "obnova a zmierenie" sú stálym a hlavným programom Božieho ľudu. Ide o vnútornú zmenu, o obnovu v Kristovi a jej vonkajší dôsledok, o zmierenie s Bohom a bratmi. Ak ide o obnovu v Kristovi, potom ide o prijatie jeho života, o pokristenie, čiže pokrstenie, teda o prijatie krstu. Vieme predsa že nestačí krst dostať,

ale treba ho prijať. K tomu však, aby bolo možné prijať krst a tak so živou vierou vstúpiť do rodiny božej, je potrebné pokánie.

A to je potrebné stále. Lebo nik z nás nie je bez hriechu. Vyhlasuje to Kristov apoštol sv. Ján: "Ak tvrdíme, že nemáme hriechu, sami seba klameme a niet v nás pravdy" /1 Ján 1,8/ Sám Dobrý Pastier nás takto varuje: "Ak nebudete robiť pokánie, všetci podobne zahyniete" /Lk 13, 3/.

A keďže každé dobro aj každé zlo pramení v hĺbke srdca, je potrebné pokánie ako metanoia, hlboká revolučná zmena orientácie zmysľovania a života, zosadenie z trónu a denné pribíjanie na kríž starejšieho človeka, egoistu, ktorý niesie meno "ja" a intronizácie Pána Ježiša Krista, aby aj o nás platilo v zmysľaní, cítení aj konaní to svätopavlovské: "S Kristom som ukrižovaný a nežijem už ja, ale žije vo mne Kristus" /Gal. 2, 20/. Že nám ešte veľa chýba k takejto jednote, to ukazuje naša prax:

- nedostatok bratskej lásky a z toho plynúce nedorozumenia a napätia,
- nedostatok otvorenosti a snahy mať všetko spoločné,
- slabá účinnosť nášho kresťanského svedectva a našej evanjelizácie,
- jalovosť mnohých našich modlitieb.

Čudujeme sa, že nás Pán veľa krát nevypočuje, hoci sa modlíme o dobro, ktoré si určite aj on praje. Napríklad o obrátenie niekoho alebo o plnosť Ducha sv. Veď ako nás aj môže Pán počuť, keď svojimi ústami v modlitbe hovoríme "áno" a hneď potom svojimi ruakmi "nie". Mnoho našich neverností takto prekáža Duchu sv., aby nás naplnil životom Spasiteľa a aby tak modlil sa v nás, konal skrze nás a hovoril z nás Ježiš. Veď len v ňom má Otec všetku úctu a slávu, len v ňom môžeme posvätiť Jeho meno a začať s Ním vôbec rozhovor. Ale ak ho nemáme, ako nás môže počuť a vypočuť ?

7/ Historické motívy

Okrem týchto všeobecných a stále aktuálnych pohnútok k obnove a zmiereniu, ktoré už samotný fakt vyhlásenie sv. roku zvlášť zosilňuje, sú tu celkom osobitné historické motívy, ktoré tomuto sv. roku dávajú mimoriadny význam.

Žijeme v storočí, v ktorom sa napáchalo aj pácha najviac zla /vojny, hlad, potraty, ~~na~~ koncentračné tábory atď/, ale v ktorom sa aj pôsobenie Ducha sv. po prvom apoštolskom storočí najviac prejavuje /rozvoj misií, veľké obredné hnutia, II. vatikánsky koncil a jeho reforma/. Mohli by sme ho preto nazvať aj storočím Ducha Svätého. Odohráva sa v ňom gigantický zápas Ducha Kristovho proti duchu temnot. Na tomto kolbišti máme bojovať aj my. Preto sledujme znamenia časov ! Čo nám hovoria a k čomu nás vyzývajú ? v Bule čítame:

"Zdá sa nám však, že sv. rok môže byť pre Cirkev v ~~jej~~ jej celku 10 rokov po zakončení II. vatikánskeho koncilu završením času uvažovania a reformy a začiatkom nového obdobia teologickej, duchovnej a pastorálnej výstavby, ktorá by sa rozvíjala na namáhavo položených a upevnených základoch predchádzajúcich rokov, vždy podľa zásad nového života v Kristovi a spoločenstva všetkých v ~~nom~~ ňom."

Teda sv. rok je časova zrelým momentom ukončenia ~~nej~~ etapy sebapoznania Cirkvi a hľadania a skúšania konkrétnych ciest obnovy a služby a začiatku ~~pr~~ novej etapy plného vykročenia a napredovania po bezpečne spoznaných a pre-skúšaných cestách.

Tak sa zdá, že tu ide vlastne o 3 etapy sústredené okolo 2. ~~xx~~ vatikánskeho koncilu:

I. etapa - od nastúpenia Jána XXIII. až po ukončenie 2. vatikánskeho koncilu
/28. okt. 1958 - 8. dec. 1965/.

Bola to etapa sebapoznania Cirkvi, videnia pravej tváre /aká je a aká má byť/ a poslania a

a všeobecných zásad pre uskutočnenie reformy. II. etapa - od konca 2. vatikánskeho koncilu až po sv. rok 1975. Bola to etapa hľadania konkrétnych ciest v realizovaní všeobecných zásad Koncilu a východísk z krízy súčasnej Cirkvi, ktorá sa prejavuje neúčinnosťou cirkevno-tradicionálneho ~~kykového~~ kresťanstva. Bolo v nej veľa plodných úvah a experimentovaní, ale u mnohých ~~aj~~ dosť deštruktívnych pochybností, neistôt a omylov v túžbe všetko čím prv zmeniť, zabúdajúc však pritom na najdôležitejšiu zmenu: seba samého ho.

Výsledkom pozitívnych snáh sú mnohé obrodné hnutia /fokolaríni, ~~fukkk~~ fukoldovci, hnutie okolo kláštora v Taizé, turíčne hnutie, malé školy kresťanského života v Španielsku a Taliansku, nepomenované hnutia v Sov. sväze a u nás atď/ nové, živé a plné chápanie Cirkvi, príslušnosti do nej a kresťanského života, inšpirované Evanjeliom a Skutkami apoštolskými. Dospelo sa k záveru, že k plnej obrode Cirkvi je potrebné viesť do života všetky prvky života prvých kresťanov a teda:

- živý osobný aj kolektívny vzťah k Slovu božiemu najmä Evanjeliu,
- opravdivé bratské spoločenstvo v konkrétnej miestnej alebo skupinovej Cirkvi
- plná účasť na tajomstve Eucharistie,
- opravdivý modlitbový život, prejavovaný najmä neformulovanou aktuálnou modlitbou,
- horlivá služba núdzným a evanjelizácia,
- veľká otvorenosť voči Duchu sv. a bratom
- konkrétna osobná ~~zodpovednosť~~ zodpovednosť voči zodpovedným pastierom aj voči bratskému spoločenstvu.

Že tieto prvky naozaj jestvovali v živote prvých kresťanov, vidíme najjasnejšie najmä z týchto miest Skutkov apoštolských: 2,42-47, 4,23-31, 4,32-37, 5,1-14,.

Na druhej strane však v snahe o lacný záujem ľudí povstali aj falošní proroci, hlásajúci kresťanstvo bez kríža, bez obetí. Vývoj sám ukázal, že také kresťanstvo je pokazenou soľou, súcou iba na pošliapanie. Ťažké krízy, odpady a v iných lepších prípadoch úprimné obrátenia to jasne dokazujú.

Teda nie kresťanstvo zvykovo-tradicionálne až zákonnícko-farizejské, ktoré sa uspokojovalo so zachovaním päť cirkevných prikázaní, ale jedine opravdivé ponorenie celej svojej existencie vo viere a láske v Ježiša Krista a do konkrétnej Božej rodiny bratov a sestier, ktorá je v ňom vytvorená, te je jediná naša cesta. Slovaní Buly duchovná výstavba v novej etape sa má uskutočniť " vždy podľa zásad nového života v Kristovi a spoločenstva všetkých v ňom."

Ak ide o tento nový život, všimnime si, že Kristus je veľmi náročný: "Veru, veru, hovorím vám, ak vaša spravodlivosť nebude väčšia ako spravodlivosť zákonníkov a farizejov, nevojdete do kráľovstva nebeského." /Mt. 5, 20/

A spravodlivosť zálpníkov a farizejov, tobolo na vonok perfektné zachovávanie všetkých zákonov a predpisov. Môžeme ich v tejto dôkladnosti ~~prekonať~~ prekonať? Nikdy nie sami zo seba. Jediný, kto ich prekonal, ktorému nemohli vytknúť ani jediný hriech, Ježiš Kristus. On je naša spravodlivosť a odpustenie /viď 2. časť/ Neostáva nám teda nič iné, ako vyzliecť sa zo starého človeka a obliecť si nového - nášho jediného Spasiteľa a Pána Ježiša Krista. Aj toto nesmierne prevyšuje naše prirodzené sily, ale je tu Duch sv. Kristov, ochotný vždy tento zázrak vykonať, ak sa mu úprimným pokánim otvoríme a v tejto otvorenosti udržíme život všetkých základných prvkov kresťanského života podľa vzoru tých prvých, vedených apoštolmi. Vďaka svetlu Svätého Ducha dobre ich už poznáme aj v ich časovej konkrétnej podobe.

Čo nám teda ostáva !

Čo iné ako vyhrnúť rukávy a ~~xxxxxxxxxxxx~~ nastúpiť III. etapu - etapu intenzívnej výstavby života Cirkvi na nanáhavo položených základoch predchádzajúcich rokov.

Ak I.aII. etapa bola revolúciou vo sfére poznania, III. etapa má byť revolúciou vo sfére života. A čo je lákavejšie, čo vznešenejšie, ako táto Kristova revolúcia života ? Zmeniť seba a naplniť seba a potom meniť a napínať všetko živé a otvorené okolo seba plným a radostným životom Ježiša Krista !

Riadením Božej prozreteľnosti sv. rok, do ktorého sme vstúpili bude výborným štartom do tejto novej etapy, etapy intenzívnej prestavby a výstavby Kristovho kráľovstva, etapy revolúcie života. Veríme, že oživujúci Duch Kristov, ~~aj~~ ako spôsobil revolúciu v našom ~~poznání~~, spôsobí ju aj v našom živote. Len treba sa mu úprimne otvoriť a prosiť Otca, odvolávajúc sa na slová jeho vlastného Syna: "Keď teda vy, hoci ste zlí, viete dávať dobré dary svojim deťom, o čo viac váš Otec nebeský dá Ducha sv. tým, ktorí ho prosia." /Lk. 11, 13/.

8. / Zmierenie - prameň pokoja.

Kristus nám hovorí:

"Pokoj vám zanechávam, svoj pokoj vám dávam" /Jn. 14, 27/.

"Do ktoréhokoľvek domu vojdete, najprv povedzte: "Pokoj ~~x~~ tomuto domu !" Ak tam bude syn pokoja, váš pokoj spočinie na ~~Nx~~ ňom" /Lk 10, 5-6/.

Prečo veľa krát neprinášame so sebou pokoj ? Lebo ho nemáme. A prečo ho nemáme ? Preto, lebo sme vnútorne rozštiepení, trpíme na duchovnú schizofréniu. Pokoj totiž môže vyžarovať iba vnútorne jednotná vyrovnaná osobnosť. A takou rozhodne nie je polovičatý kresťan. ~~xxxxxxxxxxxx~~
~~xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx~~

Prijal Ježiša Krista za svoj život, ale iba povrchrne, čiastočne. Vedľa neho prebýva v ňom aj starý človek, egoista. A tak v jednom človeku sú naraz dve rozdielne osoby, dve protismerné napätia. Raz je plný zápal za Krista, druhý raz plný skleslosti. Chvíľu kráča s Kristom, chvíľu beží za svetom. Nevie, čo chce. Je ťahaný na dve strany, vnútorné rozorvaný, nevyrovnaný a preto stále nespojkný.

Je len jedno riešenie: pribiť starého človeka - sebeckého na kríž, ako to urobil sv. Pavol: "S Kristom som ukrižovaný" /Gal 2, 20/. Ptom aj v nás naplno ožije Kristus, knieža pokoja /Iz 9, 6/, ba Pokoj sám /Mich 5, 5/ a my budeme mocí radostne zvolat s tým istým apoštolom: "A nežijem už ja, ale žije vo mne Kristus." /Gal 2, 20/.

Potom bude sám Kristus vyžarovať z nás svoj pokoj, ktorý nám zanechal ako svoj veľký dar. Splníme tak aj výzvu jeho námestníka, ktorú nám dal z príležitosti svätého roku: "Začni budovať pokoj od seba, aby si po jeho dosiahnutí mohol prinášať ho aj iným!" /Apoštolská exhortácia o zmierení "S otcovskou láskavosťou"/.

9./ Pravý a falošný pokoj

Pán Ježiš v rozlúčkovom rozhovore pred utrpením prehlásil svojim učníkom: "Pokoj vám zanechávam, svoj pokoj vám dávam; nie ako svet dáva, ja vám dávam /Jnl 4, 27/.

Patrí táto Kristova ponuka aj nám kresťanom 20. storočia? Zaiste! Tak ako celé evanjelium. Prečo sú však potom niektorí ateisti pokojnejší ako mnohí tzv. kresťania? Netrpia na duchovnú schizofréniu. Sú iba jednou osobnosťou. Smerujú iba k jedinému cieľu: k sebe. A tento cieľ je natoľko silný, že dokáže zjednotiť ich vnútorné sily a vytvoríť z nich navonok jednotnú vyrovnanú osobnosť.

Veď sebeláska je istotne naša najväčšia prirodzená energia.

To platí aj pre nejedno neverecké manželstvo žité ako "egoizmus v dvojici". Aj keď v skutočnú lásku neveria, držia sa ho, lebo ono je najlacnejším prostriedkom slušného sexuálneho života, dobrého stravovania, bývania a spoločenského zaradenia. Je pre nich cestou dvoch ľahostajných rovnobežiek, ktoré sa nikdy nemajú stretnúť, vzájomne výhodným obchodom tela a toho, čo s ním súvisí. A toto sa najlepšie darí so Švejkovým "to chce klid!" Nuž načo si teda ničiť nervy a skracovať život na cudzej hlúposti?

Táto jednota bez Krista má však ~~miak~~ plytký záklád. Platí totiž zásada: Aký cieľ - taký pokoj. Veď pokoj je účinok dosiahnutia cieľa, pokoj je spočinutie v ciele. A teda: vratký cieľ - vratký pokoj. A z dvoch rovnobežiek, ktoré nepritahuje k sebe spoločný bod v nekonečne, stávajú sa mimobežky.

Samoláska neznáša totiž ani v dvojici tie životné situácie, ktoré ju ťažko zraňujú a okrádajú o jej "lásky". Tam končí vyrovnanosť a pokoj a začína sa rozklad a zúfalstvo.

V takých situáciach aj polovičatý kresťan je vo výhode. Ťažkosť ho ~~prikak~~ pritlačí na kríž a tým aj k jednote s tým, ktorý na ňom visel a zvíťazil nad každým utrpením. A otvoril nám tak štedrý prameň pravého pokoja. Je ním jeho Svätý Duch.

Kto sa s ním v Ježišovi Kristovi zjednocuje, dostáva bohatú úrodu: "Ovocie Ducha je však láska, radosť, pokoj, trpezlivosť, láskavosť, dobrotivosť, zhovievavosť, miernosť, vernosť, skromnosť, zdržanlivosť, čistota." /Gal. 5, 22/. Takto volá sv. Pavol prvým kresťanom. Ide tu o samé čnosti, ktoré tvoria zmierenie a pokoj a zachovávajú ho.

Chýbajú nám ? A chceme ich ? Potom prijmime prameň, ktorý ich plodí ! S prosbou pokornou a vytrvalou a s vierou bez pochybovania. Lebo jej základom je verné Božie slovo: "Keď teda vy, hoci ste zlí viete dávať dobrým dary svojim deťom, o čo skôr váš nebeský Otec dá Ducha sv. tým, ktorí ho oň prosia !" /Lk.11,13/.

10. / Rodinná jednota.

V apoštolskej exhortácii o zmierení pápež Pavol VI. nám píše: "Cirkev si musí zachovať aj napriek rozdielnosti svojich členov pôvodnú rodinnú jednotu, ba čo viac, má byť podnetom pre ostatnú spoločnosť, tak ako v prvých storočiach, keď nekresťania poukazovali na kresťanov: "Pozrite, ako sa milujú !" Tento obraz prvých kresťanov, ktorí nežili v idylických podmienkach, ale dozrievali v skúškach a utrpení, nám môže pomôcť prekonať aj ~~nik~~ dnes nelegitímne a nebezpečné rozdiely.

Iste nie náhodou pápež Pavol zdôrazňuje rodinnú jednotu. Veď rodinnosť je najzjavnejšou najpotrebnejšou a najbožskejšou vlastnosťou Cirkvi. Rodinná jednota totiž vyjadruje najpodstatnejšiu vlastnosť živého Boha, najsv. Trojice - nestvorenej božej rodiny. Potom aj Cirkev ako spoločenstvo tých, ktorí skrze Ježiša Krista majú účasť na živote nestvorenej božej rodiny, nutne musí mať na prvom mieste rodinnosť.

11. Nové spoločenstvo.

Nové spoločenstvo rodiny božej vzniká medzi dvoma, tromi, ktorí uverili v Ježiša Krista a poločne začínajú hľadať najprv v modlitbe a potom zaiste aj v skutkoch záujmy jeho kráľovstva a potreby jeho bratov podľa týchto jeho slov: "A zasa Vám hovorím, keď dvaja zpočiatku vás na zemi o čokoľvek budú prosiť jednotyne, dostanú to

od môjho Otca, ktorý je na nebesiach. Lebo, kde sú dvaja alebo x traja zhromaždení v mojom mene, tam som aj ja medzi nimi." /Mt.18,18,20/. Kde sú však zhromaždení bratia okolo svojho najstaršieho ~~xxx~~ brata Ježiša Krista, tam je jeho rodina Cirkev.

Takto začali počas druhej svetovej vojny v neľudských podmienkach zajateckého tábora v thajskej džungli aj dvaja škótski zajatci, protestant ~~ix~~ Miller a katolík Moore. Keď bola bieda najväčšia, začali sa stretať v Kristovi a vytvorili tak rodinu božiu, záchrankyňu života. Rástla reťazovou reakciou, za krátky čas zmenila peklo utrpenia, nenávisť, zúfalstva a umierania v Golgotu viery, lásky a svitajúceho vzkriesenia. Zachránili tak život vyše trom tisícom vojakov, ktorých by boli určite zgniavali pekelné podmienky japonského koncentráku aj psychicky aj fyzicky. Dvaja obyčajní vojaci, no opravdiví kresťania, ktorí sa stretli v mene Kristovom.

12. Spoločenstvo viery, nádeje a lásky.

~~Stranx~~ Stretnúť sa v mene Kristovom značí stretnúť sa v spoločnej viere, nádeji a láske, lebo podľa II.vatikánskeho koncilu /Lumen gentium 8/ Cirkev je "spoločenstvo viery, nádeje a lásky." Nie však iba v teórii ale aj v praxi ! Ak teda chcem byť kresťanom aj v živote, nie len na papieri, potom nutne musím mať aspoň jedno ozajstné konkrétne bratské spoločenské viery, nádeje a lásky aspoň s jedným konkrétnym bratom alebo sestrou. To, ak je opravdivé, nutne ma bude spájať stále viac s Kristom a postupne sblížovať aj s ostatnými bratmi a sestrami v Krvi Kristovej.

Základom tejto rodiacej sa i postupujúcej nadprirodzenej rodinnej jednoty je teda: viera, čiže jednota s Kristom v presvedčení nádej, čiže jednota s Kristom v očakávaní toho

istého radostného i v znášaní bolestného osudu a láska - čiže jednota s Kristom v milovaní Boha a ľudí, prejavená najmä odpúšťaním službou.

Dôkladné poznanie Krista, jeho zmýšľania, cítenia, chcenia a konania žiada sa potom do nášho života ako nevyhnutná ~~para~~ podmienka.

Z toho logicky vyplýva ďalšia nevyhnutnosť: denne brať do rúk jeho Evanjelium a pokorným a skrúšeným meditovaním a usilovným uskutočňovaním ~~xix~~ stále viac si ho osvojovať. V opačnom prípade naše kresťanstvo bolo by iba limonádou zbožných ilúzií.

Sám Kristus nás dôrazne upozorňuje: "Nie každý, kto mi hovorí: Pane, Pane ! vojde do kráľovstva nebeského, ale iba ten, kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je na nebesiach." /Mt 7,21/ "Preto každý, kto počúva moje poučenia a plní ich, podobá sa múdremu mužovi, ktorý si vybučoval dom na skale." /Mt 7,24/

A pripomeňme si ešte raz, že jeho vrcholným poučením, ktoré nám dáva vo svojej rozlúčkovej reči pred umučeníím a ktoré nazýva novým a svojim prikázaním a rozpoznávacím znakom svojich učeníkov je prikázanie o bratskej láske. Nou sa ~~jeins~~ jedine môže a má dosiahnuť rodinná jednota, po ktorej tak veľmi túžila za ktorú sa tak veľmi modlil vo svojej veľkňazskej modlitbe v ten istý rozlúčkový večer: "Aby boli všetci jedno, ako si ty, Otče vo mne a ja v tebe, aby aj oni boli v nás jedno, aby svet uveril, že si ma ty poslal." /Jn 17,21/.

13. Vznik a rast rodiny božej

Môže sa vyvinuť z krúžku tak, ako krúžok učeníkov - žiakov rabbiho Ježiša z Nazaretu - na začiatku - sa postupne zmenil v rodinu učeníkov-priateľov a bratov Ježiša Krista - pri poslednej večeri.

V praxi najvhodnejšia cesta je táto: k hoto-
vému malému spoločenstvu dvoch alebo troch
bratov alebo sestier na začiatku postupne pri-
pájať po jednom bratovi alebo sestre. Teda tak
ako sa rodia deti - po jednom. Nanajvýš dvojic-
ky ! Trojičky sa už neodporúčajú, sú slabé a
na ich záchranu treba obyčajne vynaložiť veľa
úsilia.

Tak to bolo aj u ~~prvých~~ prvých kresťanov, ktorí
sa stretávali po domoch v menších spoločenstvách
a viedli taký spoločný život, ktorý ich robil
milými všetkému ľudu: "Takto Pán každodenne
pripájal k nim tých, čo mali byť spasení."
/Lk 2,47/.

Aký je vhodný počet členov malého spoločenstva
Bez toho, žeby išlo o snahu zaviesť matematiku
do kráľovstva Ducha, doterajšia skúsenosť a sú-
časné podmienky nám odporúčajú ako najvhodnejšiu
počet členov malého spoločenstva päť až sedem.
Zo začiatku tento počet bude samozrejme nižší,
čo je aj vhodnejšie z psychického hľadiska.
Nízky počet umožňuje rýchlejšie rozvinúť vzá-
jomné poznanie, spoločnosť, spoločenstvo,
vzájomné služby a spoločnú misiovú činnosť,
slovom to, čo nazývame bratským alebo spoloč-
ným životom.

Ako postupovať ?

-Najprv modlitba, obeta, predevanjelizačný
dialog a hlavne žité životné svedectvo /brat-
ská láska, otvorenosť, spoločenstvo, služby,
vyžarovanie evanjeliovej radosti a pokoja atď/

-Potom po nabudení záujmu vysvetľujúce živé
slovo/hovorené životné svedectvo/.

-Pri ďalšom vážnom záujme /po životnom rozhodnu-
tí, obrátení/ ohlasovanie Pána Ježiša a jeho
náuky /evanjelizácia a katechizácia/ v pravi-
delnejšom spoločenstve z počiatku s jedným ale-
bo dvoma bratmi alebo sestrami a v ňom postup-
né osvojovanie meditácie, modlitebného života,
~~pravého~~ pravého pokánia, správneho vzťahu k bo-

žiemu slvu najmä Evanjeliu a potreby tvoriť zodpovedné bratské spoločenstvo.

-Duchovné cvičenia ako radikálne ukončenie starého života a ~~pln~~ plné vykročenie na cestu plného kresťanského života.

-Vytvorenie zodpovedného bratského spoločenstva alebo pričlenenie už k jestvujúcej duchovnej ~~rodine~~ rodine.

14. A mali všetko spoločné.

Znakom pravej rodinnej jednoty Kristových učeníkov v praxi je, že majú všetko spoločné tak, ako to bolo u prvých kresťanov.

Zaiste v nejednom kresťanovi odchovanom formálne zvykovým tradičným náboženstvom sa ozvú pri čítaní týchto slov námietky, podfarbené ~~zm~~ zmýšľaním tohoto sveta. "Ako to, vrátiť sa do obdobia primitívneho komunizmu? Veď sa to neo-svedčilo, zaniklo!" Alebo: "Vrátiť sa do etapy detských chorôb v Cirkvi?" Nuž tu treba vážne poznamenať, že Duch sv. v skutkoch apoštolských chváli prvých kresťanov, pretože mali všetko spoločné a túto jednotu aj zázračne bráni, ako to vidíme aj v prípade Ananiáša a Zafíry /Sk. 5,1-11/, potom nemožno nad touto skutočnosťou prejsť iba mávnutím ruky alebo ju zamietnuť ako ekonomicky nereálny problém.

Problém v skutočnosti nie je ekonomický ale duchovný. Boh netrestá preto Ananiáša a Zafíru, že celý svoj majetok nedali do spoločnej pokladnice, ale len preto, že oklamali božiu rodinu a zaútočili tak na samotný základ jej jednoty: otvorenosť a spoločenstvo v pravde, dôvere a ~~lák~~ láske. Ba zhrešili tým aj proti samému Duchu sv. Duchu pravdy a lásky, tvorcovi tejto jednoty.

"Peter mu povedal: "Ananáš, prečo ti satan opantal srdce, aby si klamal Ducha sv. a odložil si z peňazí z pozemku? Či nepredný nebol by býval tvojím a predaný nebol v tvojej moci?"

Prečo si sa odhodlal vo svojom srdci toto urobiť ? Veď nie ľuď si klamal, ale Boha !"
/Sk 5,3-4/.

Problém je teda duchovný: všetko spoločné v duchovnej oblasti. Toto je hlavné a prvotné. Spoločné v materiálnej oblasti je už iba samo-zrejmým dôsledkom opravdivej duchovnej jednoty ako to vidieť aj z nasledujúcich slov skutkov apoštolských /4,32/:"A množstvo veriacich malo jedno srdce a jednu dušu. A ani jeden z nich nehovoril o ničom z toho, čo mal, že je to jeho vlastné, ale mali všetko spoločné."

Že to má byť naozaj tak aj dnes, naznačuje nám aj sám Ježiš Kristus vo svojom Evanjeliu: "Nebojže sa ty maličké stádo, lebo sa zapáčilo vášmu Otcovi dať vám kráľovstvo !" /Lk 12,32/

Cirkev, spoločenstvo v Kristovi, rodina božia má svoj verný obraz v malom stáde. A toto má všetko spoločné: košiar, pastiera, stvelo aj tmu, pašu aj vodu, má spoločných nepriateľov, spoločné útočisko, spoločnú vôňu aj pach, tie isté nemaco, spoločné úspechy aj neúspechy radosti aj žiaľ, slovom celý život má spoločný.

A nemyslime si, že som v tomto porovnaní zažlšiel prídaleko ! Zvieratá sú veľakrát citlivejšie k sebe ako my ľudia ! Nedávno, keď som cestoval, videl som, ako nákladné auto zrezilo kravu, prechádzajúcu cez cestu. Krava sa složila na všetky štyri a bolestne stonala / Dve ďalšie, ktoré sa s ňou pásli pribehli k nej a súcitne ju obližovali. Pomyslel som si: nemalo by to byť tak aj v božom stáde ?

Jednota malého stáda a jeho spoločného života je teda výborným obrazom rodiny božej. V nej sa podobne postupne vytvára cez spoločné informovanie, spolucítenie a spoluúčasť, vzájomné prijímanie a dávanie rozličných služieb a dobier taká jednota, ktorá z jednotlivých oddelených sebeckých životov vytvára spoločné milujúce sa my, jednu nádhernú mozaiku božskoľudskej lásky. Tam, kde sa táto radostne

okúsi, srdce i ruky ochotne vypustia všetky hmotné dobrá, aby sa aj tie zmenili na lásku.

To je samozrejmy dôsledok uskutočnenia božej rodiny ako maličkého stáda. Nasleduje tak bezprostredne za ním ako nasledujúca veta z Enajelá lia za tou, ktorá nastolila požiadavku maličkého stáda: "Predajte čo máte a rozdejte ako almužnu !" Inými slovami: urobte všetko spoločným premeňte všetko na lásku !

15. Bezpečné útočisko.

Kanadskí pastieri oviec dovoľia na njeseň úhlavnému napriateľovi vlkovi priblížiť sa až k stádu a vybrať si z neho živú porciu. Prišli totiž na to, že vlk roztrhá vždy iba chorú ovcu, ktorá nevládze pred ním utekať. Jej choroba sa z počiatku iným spôsobom neprejavuje, takže ju nemožno odlúčiť od zdravých. No zimu by sotva prežila a nakazila by pritom aj iné.

Zdravú ovcu vlk nechytí. Ona má toľko síl že vie pred ním utekať a najkratším oblúkom vrátiť sa späť ku svojmu stádu, kde nachádza bezpečné útočisko. Vlk je totiž natoľko zdvorilý, že ovcu v stáde nechytí a nesožerie, ale vždy sa snaží ju vyštvať von.

Nie je to tak aj v tých našich maličkých stádach v zápase s duchovným vlkom, diablom ? Aj tu je tá jeho taktika taká istá. Vyštvať von a potom roztrhať. No zdravú nikdy nezničí. Tá sa vždy vráti v pokornom pokání najkratšou cestou nazpät do bezpečia.

A pokiaľ vyštve natrvalo von nevyliciteľne chorú, takú, ktorá sa nechce zmeniť - aká škoda?? Zabráni sa aspoň nákaze.

Teraz pochopíme v akej veľkej nevýhode sú ~~ovce~~ ovce, ktoré žijú samotársky mimo stáda. Ťubohé stratené ! Písmo to vyjadruje aj touto vetou: "Beda samotnému ! Lebo, keď padne, nemá nikoho, kto by ho podvihol." /Kaz 4,10/A naopak nič tak nechváli ako bratskú jednotu.

"Ó, jak je dobré a príjemné, keď bratia nažíva-
jú pospolu !" LŽ 133,1/.

Pre túto hodnotu pravá ovca znesie všetky nepříjemnosti a prinesie všetky obety. Na prvom mieste poníženie vlastného sebeckta, priznanie vlastnej viny, pokorné sklonenie hlavy. Vlk v ovčom rúchu to nedokáže. Taký, keď ho niekto udrie po hlave, zakaždým vycerí zuby.

16. Cirkev na kríži.

Sv. Pavol volá v liste Korintňanom ~~kk~~/1 Kor 2,2/:"Zaumienil som si, že nič iné nebudem vedieť medzi vami ako Krista a to ukrižovaného!

Ak sa zamyslíme nad svojou situáciou, zisťuj-
eme, že na nás doliehajú viaceré bolestné tla-
ky: tlak utrpenia, odcudzenia človeka ~~č~~ člo-
vekovi, odcudzenia človeka sebe, tlak hrozby
svetovej katastrofy, prenasledovanie Cirkvi
u nás, tlak blížiacej sa smrti a našej úbohej
osobnej situácie.

Všetky nás tlačia k veľkej kríze, veľkému
rozhodnutiu. Buď s ukrižovaným Kristom k radosti
nému vzkrieseniu alebo proti Kristovi v poho-
dnom prúde ľahostajnosti, hmotárstva a egoizmu
k postupnému odpadu a sebazničeniu.

Všetky tieto tlaky sú poznačené krížom a ich
výslednice vytvárajú ~~nový~~ znovu kríž.
Výslednica vo vertikálnom smere tlačí nás k
Bohu bližšie, čo najbližšie a výslednica v ho-
rizontálnej rovine ~~a~~ rozťahuje naše ruky tak
ako kríž Kristov smerom k bratom a sestram
v činnom darovaní seba.

Tieto dve složky nachádzame aj v rodine bož-
šej, v maličkom stáde v jeho vnútornej aj von-
kajšej štruktúre. Horizontálnou je tu bratská
láská, spoločný život. A vertikálnou je napo-
jenie na Ježiša Krista cez slová jeho zástup-
cov a sviatostí, ktoré vysluhujú. "Kto vás po-
čúva, mňa počúva. Akto vami pohŕda, mnou po-
hŕda," /Lk 10,16/.

Je len jedno stádo, Cirkve a jeden Pastier Ježiš Kristus a jeden viditeľný jeho námestník pre všetkých, Petrov nástupca. Ale pre množstvo ~~konk~~ konkrétnych miestnych a skupinových spoločností ako maličkých stád, v ktorých sa život Cirkvi realizuje ako konkrétny spoločný bratský život, je nutné, aby malo každé viditeľného zástupcu Ježiša Krista. Je ním vedúci spoločenstva, Cirkvou poverený brat, ktorý vykonáva službu spoločného duchovného vedenia i osobného duchovného vedenia každého člena duchovnej rodiny.

Túto službu zpravidla vykonáva kňaz. Len v jeho kvantitatívnom lebo kvalitatívnom nedostatku skúsený laik, poverený Cirkvou, majúci priame kňazské vedenie. Duchovný vedúci mal by mať tieto vlastnosti: vzdelanie, svätosť, skúsenosť, psychologický postreh. Sotva túto službu môže dobre konať niekto /kňaz či laik/, kto sám nie je vedený a nemá primerané vlastné spoločenstvo v ktorom by realizoval vlastný život.

Aksa zamyslíme nad tým, čo od nás vyžadujú tieto dve väzby, horizontálna a vertikálna, ľahko príde na to, že tu ide o dvojnásobné pokorenie starého človeka a ~~sa~~ darovanie seba Bohu a bratom v poslušnosti a v poníženej otvorenosti, odpúšťaní a službe. Ide teda o bolestné pribíťie na križ. Ale aj o veľkonočnú radosť, lebo ona sa získava práve tým, že sa úplne oddávame Bohu i ľuďom.

Na šťastie máme tu sprítomnenie Kristovej obety križa vo sv. omši, v ktorej nám ponúka za posilňujúci pokrm ~~xvk~~ svoje vlastné telo a osviežujúci nápoj svoju vlastnú krv. Kto dobre prijíma tento nekonečný dar božej lásky, dostáva zázračnú silu, aby uskutočnil zázračnú premenu seba podľa príkladu sv. Pavla: "S Kristom som ukrižovaný a nežijem už ja, ale žije vo mne Kristus" /Gal. 2, 20/.

Nezabúdajme však, že dobre prijať Krista, to značí prijať ho celého: hlavu s jej celým zmyslaním, ~~sa~~ chcením a konaním, aj všetky jeho údy, nevynímajúc ani ten, ktorý je poverený zastupovať a tlmočiť jeho sv. vôľu.

Kto takto prijíma Krista, prijíma aj jeho sv. Ducha potešiteľa a v ňom takú lásku a radosť ktorá mení aj to najťažšie bremeno kríža na ľahké a príjemné jarmo. Je to stará skúsenosť svätých: Per cruce[m] ad lucem ! Skrze kríž k svetlu ! Kiežby sa to stalo aj naším životným heslom.

17. Z rodiny do rodiny.

"Ak túžime po nejakom ovoci v tomto sv. roku tak je to predovšetkým vzrast počtu životných povolání, čo stoja v osobitnej službe Cirkvi," píše nám pápež Pavol v bule o slávení sv. roku /časť 6/

Boh sviatosťou krstu nás povolal všetkých prijať ~~život~~ život Ježiša Krista a mať tak skrze neho účasť na živote stvorenej i nestvorenej božej rodiny. Pre túto účasť je samozrejme potrebná výchova. Je len logické, že ~~pre~~ pre rodinu večnú sa výchova uskutočňuje tu na zemi v rodine časnej. Vnej sa rodíme, v nej sme vychovávaní a v nej plníme svoje životné poslanie.

Výchova pre rodinu božiu spočíva u detí predovšetkým v tom, že sa učia dobrodenia rodiny prijímať. A u dospelých najmä v tom, že sa učia rodinu aktívne tvoriť svojim vlastným darovaním sa, svojou službou. Prechod z detskej účasti na živote rodičovskej rodiny začína krízou dospievania a nie je ľahký. Vyžaduje odpútanie od rodičovskej rodiny, od naviazanosti na otca a matku a vstup do novej vlastnej rodiny. V opačnom prípade je tu nebezpečie nezrelosti a deformácie vyjadrenej ~~formami~~ pojмами: starý mládenec, stará dievka.

Písmo sv. túto zákonitosť vývoja človeka vyjadriť slovami knihy Genezis /2,24/:"Preto opustí muž otca svojho a matku svoju a prilne k svojej manželke a budú jedným telom."

Teda človek je božím zákonom povolaný vytvoriť s človekom opačného pohlavia novú existenčnú jednotu, dávajúcu mu žiadané doplnenie, ktoré mu v samote chýba. Je to jednota lásky a pretože práva láska je vždy tvorivá, je to jednota plodnej lásky:"Plodte a množte sa a naplňte zem !" /Ge.1,28/. Takto bol človek povolaný mať účasť na stvoriteľskej činnosti božej. Preto toto povolanie môžeme nazvať stvoriteľským. Človek však svojim sebeckým vniesol do tejto vznešenej účasti na tvorivej činnosti božej nesúlad - hriech. Príchodom Pána Ježiša a najmä veľkonošným tajomstvom človek sa stáva objektom nekonečnej vykúpiteľskej božej lásky. Blahozveste stou o kráľovstve božom je vyzvaný, aby sa viac usiloval o rozšírenie Kristovej kvantítty v rodine božej ako o rozšírenie svojej prirodzenej kvantítty vo vlastnej pokrvnej rodine.

A tak sa stáva človek spolupracovníkom Boha aj na vykúpení človeka. Dostáva tak vykúpiteľské poslanie.

Toto poslanie majú všetci učeníci Kristovi, všetci kresťania. Tí, ktorí ho spájajú so stvoriteľským, majú stvoriteľsko-vykúpiteľské povolanie. Tí, ktorých záujem o dielo vykúpenia natoľko uchváti, že k vôli nemu "vylučujú manželstvo z vlastnej vôle pre kráľovstvo nebeské"/Mt.19,12/, majú vykúpiteľské povolanie.

Oni tiež musia opustiť otca a matku a prilnúť k svojej manželke, Cirkvi alebo svojmu nebeskému ženichovi Kristovi a vytvoriť tak dokonalú jednotu, jedno tajomné telo. Prakticky to uskutočňujú tým, že vstupujú do vykúpiteľskej rodiny Kristovej. do spoločenstva tých bratov a sestier, ktorí

nasledujú bližším spôsobom Krista panenského, ktorý sa úplne zasvätil službe vykúpenia a založenia božej rodiny na zemi.

Na záver: človek je tvor rodinný. Tým viac kresťan môže sa rozvíjať len v rodine. Kresťan v nadprirodzenej rodine. Preto svoje vykupiteľské povolanie môže uskutočniť len v konkrétnej božej vykupiteľskej rodine.

Ostať teda tak pre kráľovstvo nebeské ~~značí~~ neznačí ostať slobodným starým mládencom alebo starou dievkou, ale vždy to značí vstup do novej božej vykupiteľskej rodiny bližších nasledovníkov Pána. Opravdivý nasledovník Krista je iba v občianskom preukaze "slobodný", v skutočnosti stáva sa väzňom Kristovej lásky. Ale to je tá najpriamejšia a najrýchlejšia cesta k úplnej slobode božieho dieťaťa a k väčšej plodnosti v božej rodine.

Že zrieknutie sa vlastnej prirodzenej rodiny k vôli rodine božej nie je ochudobnením, ale naopak veľkým obohatením, o to nám dáva svedectvo sám Kristus: Lk 18,30 a Mk 10,28-31.

Pre každého je však najlepšie práve to povolenie, ku ktorému ho Boh povoláva.

18. Boli by sme nevďačné deti...

V závere buly pápež Pavol sa ~~xxxxxx~~ obracia na preblahoslavenú P. Máriu, rodnú matku Vykupiteľa, matku Cirkvi, matku milosti a milosrdenstva, vysluhovateľku zmierenia a žiarivý vzor nového života, aby svojim orodovaním ~~xxxx~~ vyprosila u svojho Syna všetkým spásanosnú milosť sv. roku. Do jej rúk a jej materinskému srdcu zveruje začiatok, priebeh a dokonalé uskatočnenie svätotoročného programu.

Boli by sme nevďačné deti, keby sme sa nepridali k tejto modlitbe Pavla VI., no nielen z vonkajšieho podnetu, ale aj z vnútorného tlaku. Aby v nás tento vnútorný tlak nadobudolsilu, ktorá ženie k premene a k činom, uprime dva ~~xxx~~ pohľady na Máriu: ako žiarivý vzor nového života a vysluhovateľku zmierenia !

19. Žiarivý vzor nového života.

Mária nám žiarí na cestu predovšetkým ~~xxx~~ svojou vierou a vernosťou. Alžbeta osvietená Duchom sv. takto vystihla jej vynikajúcu prednosť: "Blažená, že si uverila, lebo sa skutočne splní to, čo ti oznámil Pán." /Lk 1,45/. Mária mala stopercentnú vieru bez najmenšieho pochybovania. Vedela totiž, že Pán vždy plní to, čo sľúbi. Preto nemala väčšj starosti vo svojej mysli a vo svojom srdci ako uvažovať o božích prísluboch, skutkoch, znameniach a slovách. Sv. evanjelium na dvoch miestach vydáva o tom priame svedectvo. Po udalostiach súvisiacich s narodením Pána v Betleheme: "Ale Mária zachovávala všetky tie veci a uvažovala o nich vo svojom srdci." /Lk 2,19/. A po nájdení 12-ročného Ježiša v chráme: "A jeho matka zachovávala všetky tie reči vo svojom srdci." /Lk 2,51/.

Aj my tak zachovávame božie slová a skutky, ktorými sa nás Boh osobne dotkol vo svojej milosrdnej láske ? Keby sme ich zachovávali a znovu a znovu preberali vo svojom vnútri, museli by sme z nich vyťažiť toľko medu kásky a milosti, žeby bolo dosť nielen pre nás, ale aj pre druhých.

Ako veľmi sa podobáme betlehemčanom, ktorí v podivnom narodení Ježiša a zázračných udalostiach okolo neho mali iba senzáciu: "A všetci, ktorí to počuli, divili sa tomu, čo im povedali pastieri." /Lk 2,18/.

Chvíľkový zážitok, senzáciu, kvet, ktorý rýchlo odkvitne to hej, ale zbuerat nektár a trpezlivo a vytrvalo ho prerábať na med živej prorocke viery a lásky, to nie je pre nás. Bojíme sa námahy, no nezabúdajme, že tým strácame jednotu, súvislosť a plnosť svojho života a tým aj pravú radosť.

Jednotný a plný život môžeme vytvoriť len tak, ak ho budeme tvoriť podľa božieho plánu, božieho povolania. V opačnom prípade sa nám rozsype na množstvo oddelených zážitkov, ktoré spolu neladia, nevytvárajú stavbu, ktoré nemajú zmysel. Po kúsku tak rozplývame svoj život.

Jasne to potvrdzujú Kristove slová: "Kto so mnou nezhrmažduje, rozptyľuje." /Mt.12,30/.

Mária chcela celá ~~na~~ patriť Bohu s celým svojim životom, so všetkými svojimi udalosťami, slovami a zážitkami. Len preto sa obzerala nazad, aby v božích stopách, udalostiach a slovách vyčítala znamenia, čo od nej chce Pán, ~~ako~~ kam vedie jeho cesta, aký má plán. A dotoho plán potom vložila všetko, každé svoje slovo, každý svoj zážitok a čin, slovom celý svoj život, aby ani kapka z neho nevašla nazmar.

Na poznanú božiu vôľu má vždy a všade jedinú odpoveď: staň sa ! - "Hľa, slúžka Pánova, staň sa mi podľa slova tvojho !" /Lk 1, 38/.

A tak celý jej život je reťazou takýchto rozhodných jednoznačných a pevných odpovedí, nechýba v nej ani jedno ohnivko, ani jedno nie je roztrhnuté a tak celá spočíva v ruke božej.

A akí sme my, jej synovia a dcéry ?

Aj my sa obzeráme nazad, lenže väčšinou ináč ako Mária. Obzeráme sa na to, čo sme zanechali, na dedičstvo, ktorého sa nám nechce vzdať, pretože z neho neustálym psychologizovaním žijeme. * Slovom sa dusíme vo vlastnej štave, prežívame svoju burinu a extrahujeme z nej jed, ktorým otravujeme seba aj iných.

Také obzeranie sa nazad však Kristus v záujme nášho vlastného šťastia jasne odsúdil: "Nikto nie je súci pre kráľovstvo božie, kto položil ruky na pluh a obzerá sa nazad." /Lk 9, 62/.

Daj, drahá Matka, nech táto úvaha prebudí v nás pevné odhodlanie veriť ako ty a byť verným ako ty, aby sme aj my mohli tak ako ty spievať celým svojím životom pieseň maličkých, radostné Magnificat. Amen.

20. Vysluhovanie zmierenia.

Votívna svätoročná doba, ktorá má názov:

"Cirkev zjednotená v Duchu sv.", má podnadpis: "Panna Mária - Matka Cirkvi". Tým nám chce dať najavo učiaca Cirkev, že tieto dve témy patria k ň sebe. Vyjadruje to aj introit tejto omše:

"Učeníci jednomyseľne zotrvali na modlitbách spolu s Máriou, Ježišovou matkou" /Sk. 1, 14/. aby v tomto spoločenstve na Turíce slávnostne prijali sv. Ducha.

Je isté, že pre prijatie Ducha sv. je rozhodujúce spoločenstvo s Ježišom Kristom, našim jediným prostredníkom. Ale aj to je jasné, že nik z ľudí nemal a nemá také intenzívne spoločenstvo s Ježišom Kristom ako jeho matka P. Mária a nik nebol natoľko otvorený pre príchod Ducha sv.

ako ona so svojou živou vierou, pokorou a verne-
nosťou. Preto tam, kde je prítomná Panna Mária a
jej duch, tam je živšie prítomný aj Kristus,
tam dochádza k zmiereniu, tam sa duša otvára
pre plnšie prijatie potešiteľa.

Ak dvaja alebo traja zhromaždení v Kristovi tvo-
ria spoločenstvo, ktoré môže účinne prosieť Otcam
o čokoľvek v mene Ježišom, tým skôr to bude
platiť, ak jedným z týchto prosiacich bude Pan-
na Mária, matka večného Syna.

Ba ona aj sama bez nás má taký účinný hlas, že
na jej slovo "Staň sa !" Duch sv. ju zatieni
a koná zázrak vtelenia a na jej prosbu na svat-
be v Káne Galilejskej Ježiš koná svoj prvý
zázrak. Odvtedy táto matka neprestáva vykonávať
službu zmierenia ľudí s Bohom /ako to začala
pri anjelskom zvestovaní/ a ľudí ~~medzi~~ navzájom
/ako to urobila v Káne/. Veď na ničom jej tak
nezáleží, ako, aby všetci jej synovia a dcéry
boli jedno a tvorili ozajstnú božiu rodinu, v
ktorej je ona matkou.

Sv. Ján Bosvo hovorieval: "Uctievať si Pannu Má-
riiu Pomocnicu a uvidíte, čo sú zázraky !"

Ako veľmi ich potrebujeme ! Najmä zázrak premeny
vody svojich túžob a predsavzatí na víno
božej lásky. A nové Turíce, nové zoslanie Ducha
sv. na uskutočnenie svätoročného programu.

Ak nechceme premárniť túto prítomnú historickú
chvíľu božieho navštívenia, potom obráťme sa
na Máriu a zhromaždíme sa okolo nej vo vytrva-
lej modlitbe, bratskej láske a v nasledovaní
čností!

Ak ju Duch sv. zbadá medzi nami, potom určite
zostúpi. Lebo nemôže odolať tak poníženej, tak
dôverujúcej, tak vernej a tak milujúcej svo-
jej vlastnej neveste.

21. Nevyhasne nikdy !

V jednom zo svojich svätoročných prejavov pri generálnej audiencii pápež Pavol VI. prehlásil: "Tento sv. rok sa neskončí. Bude pokračovať v živote Cirkvi aj jednotlivých kresťanov.

Je to pochopiteľné. Kto raz uskutoční opravdivo svätoročnú obnovu a zmierenie tak, ako to vyžadujú slová Ježiša Krista a jeho námestníka, ten rozhodne zahorí takým plameňom, že ho nič neuhasí. Premení tak celý svoj život na stálu zápalnú obeť. A podľa jej zákona: "Oheň bude ustavične horieť na oltári, nevyhasne nikdy." /III. Mojž. 6, 13/.

Pane, ježišu, daj, aby sme sa my všetci zamysleli nad svätoročným programom a vplanuli tvojim sv. plameňom, ktorý už nikdy nevyhasne a splnili sme tak najvrúcnejšiu túžbu tvojho srdca: "Oheň som prišiel vrhnúť na zem a čo iného chcem, ako aby vzbíkol ?" /Lk 12, 49/ Amen.